

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ยอมรับกันทั่วไปว่า “ยาเสพติด” เป็นภัยร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านความมั่นคงของชาติ เศรษฐกิจ สังคม รวมทั้งชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่รัฐจะต้องเข้ามาดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับปัญหาเสพติด โดยตรากฎหมายเกี่ยวข้องกับยาเสพติดออกมามากมาย สร้างมาตรการและกลไกทางกฎหมายต่าง ๆ ตลอดจนจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมารับผิดชอบบริหารจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์อย่างจริงจัง รวมถึงให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานของรัฐในการที่จะใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อขจัดปัญหาเสพติดให้หมดสิ้นไป

รัฐมีความจำเป็นที่จะนำวิธีการดักฟังการกระทำความผิดมาบังคับใช้ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวน รวมทั้งป้องกันและปราบปรามปัญหาเสพติด ทั้งยังเพิ่มศักยภาพในการดำเนินการได้เหมาะสมหรือเท่าทันกับอาชญากรรมให้มากยิ่งขึ้น เป็นการให้อำนาจเจ้าพนักงานของรัฐในการปฏิบัติการตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2545 ได้บัญญัติมาตรา 14 จัตวา โดยให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการที่จะดักฟังการกระทำความผิดในคดียาเสพติดได้เป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2545 และออกกระเบื้องคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 มาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ก่อนที่จะบัญญัติมาตรา 14 จัตวา ประเทศไทยก็มีการลักลอบดักฟังการกระทำความผิดทางโทรศัพท์ ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดที่คุ้มครองเรื่องสิทธิและเสรีภาพ หรือสิทธิส่วนตัว (Rights of Privacy) ของประชาชนไว้อย่างชัดเจน การให้อำนาจเจ้าพนักงานในการดักฟังการกระทำความผิด เป็นการให้อำนาจเจ้าพนักงานมากขึ้น อันจะมีผลกระทบต่อประชาชนในด้านสิทธิพื้นฐานที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญเพิ่มขึ้น ได้แก่ สิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายในเคหสถาน ความเป็นส่วนตัว ในทรัพย์สิน สิทธิในกระบวนการยุติธรรม เป็นต้น แต่ทั้งนี้ ก็เป็นความจำเป็นที่ภาครัฐต้องกระทำดังกล่าว เพื่อป้องกันและปราบปรามปัญหาเสพติดให้เบาบางลงหรือหมดสิ้นไป

การให้อำนาจเจ้าพนักงานในการดักฟังการกระทำความผิดเพื่อป้องกันและปราบปราม ยาเสพติดนี้ เป็นมาตรการนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันเนื่องมาจากการบังคับใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในคดียาเสพติดนั้นไม่เพียงพอ เหมือนเช่นการดำเนินคดีความผิดอาญาโดยทั่วไป ทั้งนี้ เนื่องจากรูปแบบของการประกอบอาชญากรรม ได้พัฒนาไปมาก มีการประกอบอาชญากรรมในรูปแบบขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) มีขอบข่ายการทำงานสลับซับซ้อน กระทำการเป็นความลับ ยากแก่การที่จะสืบสวนสอบสวน ข้อเท็จจริง และนำตัวผู้กระทำความผิดลงโทษได้

ลักษณะของคดียาเสพติดนั้น แตกต่างกับคดีทั่ว ๆ ไป กล่าวคือ ประการแรก เป็นอาชญากรรมที่มีบุคคลหลายคนเข้ามาเกี่ยวข้องหรือเป็นขบวนการ โดยบุคคลผู้อยู่เบื้องหลังที่แท้จริง จะเข้าสู่กระบวนการบังคับใช้กฎหมายได้ยาก มีการคัดตอน ส่วนที่จับกุมได้ก็เป็นเพียงรายย่อยเท่านั้น ประการที่สอง คดียาเสพติดเป็นอาชญากรรมที่ให้ผลตอบแทนสูง เป็นมูลเหตุให้เกิดการกระทำความผิดในลักษณะตัวตายตัวแทนขึ้น ประการที่สาม อาชญากรรมยาเสพติดเป็นส่วนหนึ่งของอาชญากรรมข้ามชาติด้วย ผู้กระทำความผิดจะหาทางผันแปรสภาพทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ถูกต้อง ให้พ้นจากการถูกจับกุม และประการสุดท้าย คดียาเสพติดเป็นคดีที่ปราศจากผู้เสียหาย บุคคลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เช่น ผู้เสพ ผู้ซื้อ หรือผู้มีไว้ในครอบครองเป็นผู้กระทำความผิดทั้งสิ้น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นอกจากมีบทบัญญัติของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน (Due Process of Law) แล้ว ยังได้บัญญัติกฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานหรือองค์กรของรัฐ ในการรักษาความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน อันเป็นบทบัญญัติที่มุ่งถึงประสิทธิภาพในการปราบปรามอาชญากรรม (Crime Control) ให้สามารถดำเนินการตามกฎหมายในกรณีที่เป็น เช่น ในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในบางเรื่อง ดังที่บัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 29 แต่บทบัญญัติในมาตรา 29 นี้ บัญญัติขึ้นเพื่อจำกัดมิให้องค์กรนิติบัญญัติและองค์กรอื่นที่ได้รับมอบอำนาจจากองค์กรนิติบัญญัติ ตรากฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับอื่นใดอันมีผลล่วงเข้าไปในแดนแห่งสิทธิและเสรีภาพของบุคคลโดยอำเภอใจ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองปัจเจกชนให้พ้นจากอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นจากการใช้อำนาจรัฐ เป็นบทบัญญัติที่เรียกร้ององค์กรที่มีอำนาจตรา กฎเกณฑ์ที่มีผลจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลให้ต้องเคลื่อนไหวอยู่ภายในกรอบที่รัฐธรรมนูญกำหนดขึ้น

ในกรณีรัฐตรากฎหมายที่มีผลในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้นั้น ต้องดำเนินการตรากฎหมายให้สอดคล้องกับเงื่อนไขต่าง ๆ ตามดังต่อไปนี้

1) องค์กรนิติบัญญัติไม่อาจตรากฎหมายให้กระทบกระเทือนแก่นหรือสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพได้ กฎหมายใดที่ตราขึ้นกระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิ กฎหมายนั้นย่อมขัดต่อรัฐธรรมนูญไม่อาจบังคับได้ การพิจารณาว่ากฎหมายที่ตราขึ้นจะมีผลทำให้สาระสำคัญของสิทธิได้รับความกระทบกระเทือนหรือไม่ ต้องดูข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป คือ เมื่อได้ชั่งน้ำหนักของประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนแล้ว จึงจะตอบได้ว่ากฎหมายนั้นกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพหรือไม่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถึงแม้ว่าองค์กรของรัฐจะตรากฎหมายอันมีผลกระทบกระเทือนแก่นของสิทธิก็ตาม แต่ถ้าการกระทบกระเทือนแก่นของสิทธินั้นยังสอดคล้องกับหลักความพอสมควรแก่เหตุและกฎหมายนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อผลประโยชน์สาธารณะ ย่อมไม่อาจถือได้ว่ากฎหมายนั้นกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ

2) กระทำได้เท่าที่จำเป็น ตามหลักความพอสมควรแก่เหตุ เพื่อจำกัดการใช้อำนาจรัฐไม่ให้เกินไปโดยอำเภอใจ และพิจารณาถึงหลักความได้สัดส่วนที่ประชาชนจะพึงต้องได้รับผลจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานของรัฐในการดักฟังการกระทำความคิดด้วย

3) หลักการมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปของกฎหมายและหลักการห้ามตรากฎหมายใช้บังคับเฉพาะกรณีและเฉพาะบุคคล การตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลว่าจะต้องตรากฎหมายให้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง

4) หลักการอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมาย การตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจ องค์กรนิติบัญญัติจะต้องอ้างหรือระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจไว้ในกฎหมายฉบับนั้นด้วย หลักการดังกล่าวนี้มีขึ้นเพื่อเตือนองค์กรนิติบัญญัติให้ตระหนักว่าตนกำลังตรากฎหมายล่วงล้ำแดนแห่งสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกชนอยู่ เพื่อที่องค์กรนิติบัญญัติจะได้ตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพเฉพาะที่ความต้องการจริง ๆ เท่านั้น

การให้อำนาจของเจ้าพนักงานในการดักฟังการกระทำผิดดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาการใช้อำนาจกระทบสิทธิของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ โดยกว้าง เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ให้อำนาจเจ้าพนักงานในการดักฟังการกระทำผิดได้ โดยไม่จำกัด ไม่ว่าจะเป็นเวลา สถานที่ รวมถึงขอบเขตในการให้อำนาจในการดักฟัง ฉะนั้น การดำเนินการของเจ้าพนักงานที่เป็นข้อยกเว้นในการจำกัดสิทธิของบุคคลตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว

จึงมีปัญหาว่าการที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดฯ มาตรา 14 จัตวา¹ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 ให้อำนาจเจ้าพนักงานในการเข้าถึงข้อมูลในการติดต่อสื่อสารของปัจเจกบุคคล อันเป็นการกระทบสิทธิของประชาชนในการติดต่อสื่อสารถึงกัน อันเป็นการกระทำที่ไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากเกินไปหรือไม่ และกระทำการเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนหรือหลักความพอสมควรแก่เหตุหรือไม่ รวมถึงบทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 บัญญัติไว้หรือไม่ ซึ่งต้องไปศึกษาบทบัญญัติในมาตรา 14 จัตวา และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดฯ ว่าได้กำหนดกรอบอำนาจและแนวทางไว้อย่างไร ถ้าไม่ชอบด้วยหลักการของกฎหมายมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก เพราะมาตรการต่าง ๆ ตามมาตรา 14 จัตวา และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดฯ นั้น มีผลกระทบโดยตรงต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองคุ้มครองไว้

¹ มาตรา 14 จัตวา บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เอกสารหรือข้อมูลข่าวสารอื่นใดซึ่งส่งทางไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ โทรสาร คอมพิวเตอร์ เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ในการสื่อสารสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อทางเทคโนโลยีสารสนเทศใด ถูกใช้หรืออาจถูกใช้เพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เจ้าพนักงานซึ่งได้รับอนุมัติจากเลขาธิการเป็นหนังสือจะยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้เจ้าพนักงานได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา พิจารณาถึงผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิอื่นใดประกอบกับเหตุผลและความจำเป็น ดังต่อไปนี้

- (1) มีเหตุอันควรเชื่อว่ามีกระทำความผิดหรือจะกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
- (2) มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจากการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารดังกล่าว
- (3) ไม่อาจใช้วิธีการอื่นใดที่เหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพมากกว่าได้

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาสั่งอนุญาตได้คราวละไม่เกินเก้าสิบวัน โดยกำหนดเงื่อนไขใดๆ ก็ได้ และให้ผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารในสิ่งสื่อสารตามคำสั่งดังกล่าวจะต้องให้ความร่วมมือเพื่อให้เป็นไปตามความในมาตรานี้ ภายหลังจากที่มีคำสั่งอนุญาต หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าเหตุผลความจำเป็นไม่เป็นไปตามที่ระบุหรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งอนุญาตได้ตามที่เห็นสมควรเมื่อเจ้าพนักงานได้ดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตแล้ว ให้รายงานการดำเนินการให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาทราบ

บรรดาข้อมูลข่าวสารที่ได้มาตามวรรคหนึ่ง ให้เก็บรักษาและใช้ประโยชน์ในการสืบสวนและใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีเท่านั้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”.

จากที่กล่าวมา ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดักฟัง การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 เนื่องจากในการ คู้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ตามทฤษฎีไม่ว่าในกรณีใด ๆ ย่อมเหนือกว่าการกระทำของ รัฐ ดังนั้น การที่รัฐให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการดักฟังการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 จึงมีความจำเป็นต้องบัญญัติให้เป็นไปตามหลักสากลและปรับ กฎหมายให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะทำการศึกษาถึงปัญหากฎหมาย เกี่ยวกับการดักฟังการกระทำความผิด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519

การศึกษาในเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการและเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน ของเจ้าพนักงานในการกระทำการดักฟังการกระทำความผิดอันไปกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของ ประชาชน ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานภายในกรอบของกฎหมาย และสอดคล้องกับ หลักการรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการรับรองสิทธิและเสรีภาพและการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ตลอดจนหลักความได้สัดส่วนหรือหลักความพอสมควรแก่เหตุและ หลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชน
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและหลักเกณฑ์ของต่างประเทศถึงการใช้มาตรการดักฟังการกระทำ ความผิด
3. เพื่อศึกษาถึงหลักความชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการดักฟังการกระทำความผิด รวมถึง ผลกระทบของการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยการได้มา การใช้ ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 ที่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของ ประชาชนที่มีการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ
4. เพื่อศึกษาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 ให้สอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญได้รับรองไว้

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

ตามที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 มาตรา 14 จัดว่าให้อำนาจเจ้าพนักงานกระทำการคัดฟังการกระทำความผิด ซึ่งถือว่าเป็นการกระทบกระเทือนสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนเกี่ยวกับเสรีภาพในการสื่อสารถึงกันตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติคุ้มครองไว้ แม้ว่าเสรีภาพนั้นอาจถูกจำกัดได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ แต่การจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าว ต้องกระทำเท่าที่จำเป็นตามหลักความได้สัดส่วนหรือหลักความพอสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนมากเกินไป และเจ้าพนักงานก็ต้องคำนึงถึงประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของประเทศ การป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดอย่างแท้จริง อีกทั้ง ต้องดำเนินการให้สอดคล้องต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ทั้งนี้ ด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ทำการศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มุ่งเน้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจรัฐในการคัดฟังการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 เพื่อพิเคราะห์ถึงบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะในหมวดว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และผลกระทบจากการคัดฟังการกระทำความผิดที่ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และศึกษาหาข้อสนับสนุนข้อโต้แย้งอย่างไรในมุมมองทางวิชาการ ตลอดถึงอำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในการที่จะสามารถใช้มาตรการดังกล่าวได้มากน้อยเพียงใดจึงจะเป็นการเหมาะสม โดยไม่ไปกระทบสิทธิของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้รับรองไว้

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

1. ศึกษาและค้นคว้าบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 เพื่อหา

ประเด็นที่มีผลกระทบระหว่างทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญกับกฎหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน

2. ศึกษาและวิเคราะห์กับกฎหมายในเรื่องการดักฟังการกระทำความผิดทางโทรศัพท์ของ ต่างประเทศว่ามีการดำเนินการที่สอดคล้องหรือแตกต่างกับของประเทศไทยหรือไม่ อย่างไร

3. ศึกษาผลกระทบของการดักฟังการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต่อการรักษาสิทธิและ เสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบแนวคิด ทฤษฎีการรับรองสิทธิและเสรีภาพและการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ตลอดจนหลักความได้สัดส่วนหรือหลักความพอสมควรแก่เหตุ และ หลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชน

2. ทำให้ทราบแนวคิดและหลักเกณฑ์ของต่างประเทศถึงการใช้อนุมาตราการดักฟังการกระทำความผิด

3. ทำให้ทราบถึงหลักความชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการดักฟังการกระทำความผิด รวมถึง ผลกระทบของการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 ที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ของประชาชนที่มีการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ

4. ทำให้ทราบแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการได้มา การใช้ ประโยชน์และการเก็บรักษาของมูลข่าวสาร พ.ศ. 2545 ให้สอดคล้องกับคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้รับรองไว้